

MLOK

ČTVRTLETNÍK SOŠ LUHAČOVICE

LISTOPAD 2007

Imatrikulace = KŘEST PRVNÁČKŮ

Imatrikulace pro nás byla oficiálním zápisem mezi žáky SOŠ Luhačovice. Tím, že byla vložena do rukou studentů, dostala svoje kouzlo a osobitý ráz. Jedinečným nápadem s patrony z vyšších ročníků se tato jinak formální událost změnila v zábavu. Samotný začátek byl odstartován úžasným trapařením našich čtvrtáků v nezapomenutelných scénkách. Od praní špinavých peněz jsme se dostali až k velmi sladoučkému chlapíkovi v růžovoučké košilce. Kdo tam byl, tak pochopí, o čem mluvím. Dále jsme byli od starších a zkušenějších spolužáků poučeni vtipným desaterem jak bojovat v každodenním studentském životě. Samozřejmě zde nechyběl ředitel školy Karel Milička, který nás srdečně přivítal a předal nám pamětní listy. Posledním nejdůležitějším bodem této mega show bylo samotné křtění do řad studentů. S pamětními listy a stužkou na prsou jsme pádili domů. Tímto také děkujeme všem, kteří se na tomto programu podíleli a vytvářeli jej. Díky! ☺

Michaela Krčková, Kristýna Křižanová, 1.MP

Desatero školních příkázání

1. V jednoho ředitele věřití budeš.
2. Nevezmeš jméno učitele třídního svého nadarmo.
3. Pomni, abys každý školní den tahákem světil.
4. Cti školníka svého i uklizečku svou.
5. V době vyučování nezabiješ nudu svou látkou omamnou.
6. Nezaspíš ani nezaklapneš budíka svého.
7. Nepokradeš z automatu školního obslužného ani svačinu spolužáka svého.
8. Nepromluvíš u tabule žádného slova na otázku vám učitelem zadanou.
9. Nepožádáš taháku bližního svého,
10. aniž požádáš písemky jeho.

Z imatrikulace 4. M

Za hranicemi všedních dnů

Procházím chodbou a ani nestačím odpovídat na pozdravy, které se na mě hrnou ze všech stran. Moje mysl se však soustředí pouze na Thomase, který stojí u výtahu. Už z dálky se na mě zubí a zve mě na páteční párty. I přes jeho dialekt mu krásně rozumím. Svou, ne úplně dokonalou němčinou, mu odpovím, že se tam s holkama určitě stavíme. Ale on má jiné plány, vyzvedne mě prý v osm a půjdeme ještě na večeři.

Přesně v osm hodin na mě čekal s růží u svého nablýskaného porsche. Opět se zářivě usmál a mně se podlomila kolena. Cesta do restaurace uběhla rychle, protože jsme se dobře bavili. Čekal nás stůl pro dva v luxusním podniku v centru města. Jídlo bylo opravdu vynikající, ale docela jsem se bála, jestli se holky na párty baví. Zaplatil, pomohl mi do kabátu a zašeptal, že mi to sluší. Navrhl procházku nočním městem. V tom okamžiku neexistoval nikdo jiný než on. Z nebe se začaly jemně snášet vločky prvního sněhu, které se neuvěřitelně třpytily ve světle pouličních lamp. Zastavili jsme se až na mostě, kde jsme mlčky sledovali řeku. Znenadání mě chytil za ruku, dlouze se mi zadíval do očí a jeho tvář se ke mně začala pomalu přibližovat... „Guten Morgen!“ V šoku jsem otevřela oči a smutně jsem si uvědomila, že mé sny jsou příliš vzdáleny zdejší realitě. Kéž by můj sen trval o několik okamžiků déle.

Sanuška, Lucuška, Magduška, Lenuška snící v St. Poeltenu

Ukradený Picasso

Dveře Veletržního paláce (na fotobuňku, abyste byli přesně v obraze) se prostě odmítají otevřít. Nepomáhá ani kouzelné: „Sezame, otevři se!“ A za půl hodiny máme sraz s učiteli před Veletržním palácem. Šly jsme s holkama jenom na toaletu, a teď se prostě nemůžeme dostat ven. Všude okolo nás pochodují zamračení hlídači.

Malá skupinka lidí se postupně rozrůstá, všichni začínají být nervózní, nikdo neví, co se děje.

Hlídači přišli, otevřeli dveře, ale odmítli kohokoliv pustit ven, jenom dovnitř. Lidí začíná ještě přibývat a objevili se dokonce i naši učitelé. Dobré, aspoň v tom nejsme samy ☺. Postupně zjišťujeme, že se v muzeu asi něco ztratilo. Kluci umělci začali vtipkovat: „Tak my toho Picassa vrátíme, paní učitelko.“

Když se dveře otevřely podruhé a opět nás odmítli pustit, jedna paní vybuchla s tím, že spěchá a klidně jim ukáže tašku. Hlídači se naštvali a se slovy: „Běžte všichni do ...!“ nás propustili.

Myslím, že už mě delší dobu nikdo do muzea nedostane! ☺ Ale zážitek z výletu do Prahy to byl skutečně zajímavý.

Lenka Koplíková, 4. KS

Kolik jazyků umíš...

Každý, kdo se někdy pokoušel proniknout do tajů jiného jazyka než mateřštiny, uzná, že není nad možnost vyrazit do zahraničí a komunikovat s rodilými mluvčími. Kromě toho, že dostanete jazyk tzv. „do ucha“, seznámíte se také s jinou kulturou a mentalitou národa, jehož řeč se snažíte pracně ovládnout.

Vyřešit tento problém vám může pomoci Národní agentura pro evropské vzdělávací programy (NAEP), která zajišťuje v rámci programu Comenius studijní pobyty pro studenty základních i středních škol, ale také pro pedagogické pracovníky (www.naep.cz). Využila jsem minulé léto této nabídky a z mnoha zemí, s nimiž agentura spolupracuje (Velká Británie, Německo, Rakousko, Belgie, Nizozemí, Dánsko, Finsko, Irsko, Španělsko, Itálie, Rumunsko aj.) si vybrala jako začátečník učící se francouzštinu jazykový pobyt ve Francii v lázeňském městě Vichy. Národní agentura (NAEP) hradí držitelům grantu do určité výše náklady potřebné na cestu, pobyt, stravu a samozřejmě i poplatky za jazykový kurz. Podmínkou získání grantu je vyplnění několikastránkového dotazníku v úředním jazyce země, do níž se chystáte vycestovat, na jehož základě pak agentura vaši žádost schválí, či zamítne. Veškeré starosti se zajištěním samotného kurzu, jakož i ubytování, vyřešila pobočka Richard Language College v Kutné Hoře. Všechny požadavky byly pracovníky této agentury vždy vyřízeny ve velmi krátké době a s úsměvem.

Po získání veškerých potřebných dokladů a potvrzení, jsem odjela studovat francouzštinu do země galského kohouta. Ne nadarmo se jí říká sladká Francie. Francouzi, jak jsem je poznala, jsou velmi přívětiví lidé, ochotni vám kdykoliv pomoci a dát se do řeči s i lidmi, které vidí poprvé v životě. Pokud zavítáte do obchodu, kromě povinného pozdravu následuje automaticky otázka, jak se máte, na niž prodáváč čeká minimálně krátkou odpověď. Bohužel mimo hlavní turistická centra se znalostí angličtiny moc nepochodíte. Francouzi jsou opravdu hrdým národem, a tak studiu jiných jazyků moc nedají. Na dotaz „Do you speak English?“ sice přikývnu, ale jejich celá konverzace záhy ztroskotá po dvou větách. Projevíte-li však snahu mluvit francouzsky, získáte v jejich očích uznání a odpustí vám s radostí vaši příšernou výslovnost i gramatická faux-pas.

Život ve francouzských městech, včetně státních institucí, škol a obchodů, nezačíná dříve než v devět hodin ráno, což je pro našince vítaná změna. Oběd je tady tradičně hlavním bodem dne, a tak velmi často zaměstnanci úřadů, škol i řady obchodů na dvě nebo čtyři hodiny přestanou

Budova školy

Pramen v areálu školy

pracovat a jdou si vychutnat polední siestu do některé z mnoha kaváren či restaurací, které zůstávají ze „solidarity“ otevřené. Tempo městečka Vichy, v němž se nachází jazyková škola Cavilam je ještě poklidnější, neb jde o proslulé lázně a v lázních se nespěchá. Samotná škola má k dispozici areál s několika historickými budovami, včetně dvou jídelen a parku, v němž je možno odpočívat, učit se, ale také procvičovat jazyk v konverzaci s ostatními studenty z různých koutů světa. Nejvíce jsou zastoupeni Japonci, jež přitahuje evropská kultura tolik odlišná od té jejich. Druhou největší menšinou jsou pak španělsky a portugalsky mluvící studenti, především z Brazílie a Kolumbie. Školu navštěvuje rovněž řada starších studentů z různých arabských zemí, jimž většinou pobyt hradí firma, ve které pracují a která po nich požaduje znalost jazyků, zpravidla angličtiny a francouzštiny.

Kromě jazykové výuky nabízí Cavilam svým žákům také bohatý odpolední i víkendový program organizovaný tzv. animátory. Nabídka aktivit je opravdu pestrá, zahrnuje sportovní kurzy (výuka golfu, jízdy na koni, plachtění), návštěvy kina, divadla, hradů, ale i pravidelnou Studium francouzského jazyka není sice v naší zemi na prvním místě, Národní agentura ale zajišťuje také pobyty v anglicky i německy mluvících zemích. Protože možností, jak své jazykové dovednosti zdokonalit, není nikdy dost, nezbyvá než tuto příležitost doporučit.

Jitka Dostálová

Jednoho Guinnessa, prosím!

Zeptejte se kohokoliv, proč zavítal do Dublinu, a jako jeden z důvodů uvede, že si chtěl vychutnat Guinnessa v jeho vlasti. (Výjimkou byla malá společnost učitelů angličtiny, jejíž jsem byla součástí, která přijela do Dublinu samozřejmě kvůli vzdělávání. A ejhle, součástí povinného vzdělávacího programu byla i návštěva Guinnessova pivovaru.) Takže zpět k pivu.

Jediná část pivovaru přístupná veřejnosti je muzeum Guinness Storehouse otevřené v roce 2000. Sídli v bývalé kvasírně z roku 1904 a jejím centrem je sedmipatrové atrium, které má podobu sklenice Guinnessa. Pěnu představuje prosklený Gravity Bar, který vám nabídne úchvatné panorama Dublinu a sklenici piva.

Pivovar je ale mnohem více než jen zařízení na výrobu piva. Stal se součástí dějin a identity Dublinu. Jedním z ústředních témat muzea je proto i téměř mýtická osobnost páne Guinnessova. Ten v roce 1759 prozíravě podepsal nájemní smlouvu na malý nepoužívaný pivovar za podmínky, že následujících 9000 let (to fakt není překlep, devět tisíc let) za něj bude platit ročně 45 liber a vodu bude mít navždy zdarma. Za pár desítek let irské pivovarníky začala trápit konkurence anglického piva porter (které vzniklo tak, že jeden londýnský pivovarník omylem připálil ječmen) a pan Arthur Guinness začal vařit svoji verzi černého piva.

Ve 30. letech 20. století měl pivovar přes 5000 zaměstnanců a byl největším zaměstnavatelem ve městě. Skoro po dvě staletí nabízel nejlepší práci v Dublinu. Jeho zaměstnanci brali o 20% víc, než byl běžný průměr, dostávali příspěvky na bydlení, zdravotní

péči, důchodové zabezpečení, delší dovolenou. V 19. století matky dcerám na vdávání radily, aby ulovily někoho od Guinnessu.

K majetku Guinnessových patřila i početná flotila lodí, které vyvážely pivo až do Afriky a západní Indie. A nedílnou součástí je historie reklamy, jíž je věnováno několik místností.

Jasně, že se vám může muzeum zdát vyumělkované a předražené, ale když jeho návštěvu vynecháte, nebude váš zážitek z Dublinu úplný.

Petra Martinková

(jazykový vzdělávací pobyt pro vyučující angličtiny byl umožněn Národní agenturou, program Socrates/Comenius)

Stáž v Rakousku

Už při pomýšlení, že bych se měla pokusit mluvit německy déle než čtyřicet pět minut třikrát týdně, tolik totiž činila dotace hodin němčiny ve třetím ročníku, který jsem sotva ukončila, a nyní nastoupila do čtvrtáku, mě braly mrákoty. Natožpak, když se jednalo o pětítýdenní stáž přímo v Rakousku. I když míst bylo poměrně málo a zájemců poměrně hodně, řekla jsem si, proč to nezkusit.

A tak jsem 10. září nervózní, po boku ten největší kufr, co jsem doma našla, čekala kolem deváté hodiny ranní v Břeclavi – Poštorné na hraničním přechodu s názvem Reintal, kde si mě vyzvedli. Jeli jsme ve složení pan ředitel jako řidič, paní učitelka Hnátková

a moje tři spolužačky, Marta, Petra a Markéta. Nás tam zanechali, abychom se na pět týdnů staly Rakušankami. Jestli se nám to povedlo, posoudit nedokážu. Mimochodem, já jsem Martina. To aby naše skupina byla kompletní.

Přijížděli jsme k Sankt Pöltnu, městu asi 65 km vzdálenému od Vídně. Už cestou paní učitelka telefonem sháněla pana Schöffra, který se o nás měl po celou dobu našeho pobytu starat. Po příjezdu nastal menší problém s ubytováním, protože čekali tři studentky a jednoho studenta, ale přijely čtyři holky. Proto nás místo privátního ubytování u pana školníka Kreuzera ubytovali na internátě, avšak nám to v danou chvíli bylo docela jedno.

Internát byl skvěle zařízený, pokoj pro čtyři byl velký a do jeho inventáře spadala i lednička, takže nebyl žádný důvod k nespokojenosti.

Hned první den jsme zjistily, že jedna z kuchařek je Češka. Naše nadšení nebralo konce, aspoň někdo nám tu bude rozumět.

Pan Schöffler mě a Martu doprovodil do Vídně, ukázal nám cestu metrem a především naše

budoucí čtyřtýdenní pracoviště. Petra a Markéta pracovaly v místní vědecké knihovně v St. Pöltnu a poslední čtyři týdny v nakladatelství Residenz Verlag vedeném panem Herwigem Bitschem.

Druhý den vše začalo naostro. Ráno nám s Martou málem ujel vlak do Vídně, ale zvládly jsme příchod do zaměstnání včas. Neměla jsem totiž ani takový strach z německé konverzace jako z jízdy metrem, ale obojí, cesta i komunikace, proběhlo naprosto v pohodě. Všichni na mě byli moc milí, a protože jsem ne vždy všemu rozuměla, snažili se, abych je správně pochopila. Marta měla mladou spolupracovnici Claudii a určitě na ni byli všichni hodní stejně jako na mě. Přesto, že mě v knihkupectví a vůbec všude oslovovali zásadně rakouským „Martýna“, špatně mi tam nebylo. I když mě občas pekelně bolely nohy. Obzvláště poté, kdy jsem byla hned na druhý den převelena na jiné pracoviště, které se nacházelo v obchodním centru. Musela jsem jet z nádraží metrem, dál tramvají a pak ještě dobrých patnáct minut pěšky přes celé obchodní centrum. Jenom cesta z nádraží do práce mi zabrala asi čtyřicet pět minut. To nepočítám cestu vlakem z Pöltnu do Vídně, přestože trvala téměř hodinu. V práci si nebylo nač stěžovat. Bohužel, některým ze spolupracovníků jsem hůře rozuměla, ale po několika dnech jsem vše zvládala, a když ne, domluvili jsme se prostě rukama nohama. Hlavní bylo, že jsem vždy porozuměla tomu, co se ode mě očekávalo.

Petra a Markéta se nejspíš tak dobře neměly. V knihovně se jim to zdálo nudné, zdlouhavé a zbytečné. V nakladatelství je to pak ovšem taky příliš nebavilo. Překlady textů z katalogu, které dostaly za úkol, měly hotové mnohem dříve, než bylo nutné, a tak nevěděly, jak se říká do čeho píchnout. Možná to bylo dáno i tím, že ty dvě vlastně byly spolu pořád, a ne tím, že by jim vadila práce. Řekla bych, že všechny ostatní hezčí a lepší zážitky nakonec vlastně zastíní a přebijí ty negativní a nám se za pár let bude zdát, že to vlastně bylo úplně fantastických pět týdnů.

O víkendu jsme nepracovaly. Většinou jsme v sobotu chodívaly s holkama do města a neděle byla taková relaxační. Alespoň jsme si odpočinuly do práce na pondělí.

K našemu kulturnímu zážitku bych zařadila moji a Martinu návštěvu Schönbrunnského zahrady. Krásné to bylo moc, to se nedá popřít, až nás mrzelo, že se dovnitř nedostaneme kvůli vysokému vstupnému. Ani do přilehlé ZOO, kam vstup stál dvanáct euro, jsme nešly. Možná, že jsme měly. S panem Schöffrem jsme potom byli na výletě v Melku, kde jsme navštívili klášter. Překlad do češtiny jsme vzdaly hned po úvodním slovu průvodkyně, ale prohlídku jsme si určitě všichni užili.

Osobně bych řekla, že největším zážitkem byla večeře s pány Schöffrem, Bitschem a Zoltanem, který je šéfem knihkupectví, v němž pracovala Marta, u něj doma se také večeře konala. Pánové nám všechno osobně uvařili a proběhla úžasná večeře o čtyřech chodech – všechno byly italské speciality. Bohužel, přece jenom jsme Češky a na

ledacos zvyklé nejsme, proto nám asi nejvíce chutnal dezert.

Náš poslední víkend se zdál být delší než ty ostatní a hodiny před odjezdem v pondělí ráno skoro nekonečné. Přesto snad mohu za nás za všechny tvrdit, že i kdyby nic jiného, jazyková zkušenost to byla k nezaplacení. Jsme opravdu vděčné za stáž v Rakousku, jež nám byla umožněna. Samozřejmě děkujeme všem, kteří nás na ni připravovali po jazykové stránce, a všem, kteří se na uvedeném projektu podíleli.

Projekt programu Leonardo da Vinci „Odborné vzdělávání v evropských knižních institucích“ (CZ/07/LLP – LdV/IVT/134 042)

LuhaSKA

Každoročně je zakládána studentská společnost žáky třetího ročníku oboru Management obchodu, letos ji zakládáme my jako první z oboru Management a podnikání v umění a reklamě. Název „LuhaSKA“ byl po dlouhé debatě vybrán z mnoha různorodých návrhů. Zkratka LuhaSKA znamená Luhačovická Společnost Kulturních Akcí.

Uvedená společnost se bude angažovat v oblasti pořádání kulturních a společenských akcí. Budoucnost většiny z nás by měla směřovat do činné ekonomické sféry, a proto jsme se stali členy mezinárodního programu Junior Achievement. LuhaSKA nebude však existovat dlouho, pouze po jeden školní rok. Příští školní rok se již teď těší na nové nástupce. Naším plánem je zprostředkovávat zábavu nejen pro naše vrstevníky, ale rádi bychom, kdyby se našich akcí účastnili i lidé starší.

Dlouho jsme přemýšleli, jaká akce by mohla úspěšně zahájit náš start do povědomí široké veřejnosti, až jsme vymysleli Halloween. Ten nám pomohl k tomu, abychom mohli odstartovat další a další akce, neboť se většině zúčastněných líbil.

Halloween

Když se řekne Halloween, představí si většina z nás idylku americké rodiny. Dospělí sedí kolem hořícího krbu, rodiče rozdělují bonbony dětem převlečeným do různorodých strašidelných kostýmů. Pestré masky rozezvoní domovní zvonky veselými melodiemi.

Akce pořádaná studentskou firmou LuhaSKA, s. o., se konala 1. 11.

2007 na Sokolovně v Luhačovicích. Halloween navštívilo hodně studentů jak maskovaných, tak i v civilním oblečení. Celkově se prodalo asi 250 vstupenek.

Na úvod jsme mohli slyšet krátký proslov úřadujícího ředitele Toma. Stručně všechny zúčastněné seznámil se studentskou firmou a poskytl nejdůležitější informace týkající se této první akce. Rozebral bezpečnostní i společenská pravidla, jimiž by se měli návštěvníci řídit.

Zlatým hřebem večera se stala soutěž „O nejlepší masku Halloweenu“. Zvítězila maska afro-zombie, na druhém místě se umístila Bílá paní a bronzovou medaili si odnesli Jay-Z a Beyonce. Součástí programu byla též bohatá tombola. Celý večer nám k poslechu i k tanci hrál ty nejnovější i starší hity náš třídní „Dj Michal“. K občerstvení znavených těl sloužil bufet s nápoji i různými pochutinami. Halloween se podle ohlasu okolí téměř všem líbil. Myslím si, že jsme dobře zvládli i drobné nečekané komplikace, které se vždy občas objeví.

Děkujeme sponzorům, pedagogům i ostatním, kteří na této akci s námi spolupracovali.

Předávání „Karlíků“

Imatrikulace připravená 4. KS pro 1. KS byla velmi originální, nápaditá, nabitá humorem... Prostě výčet by byl velmi dlouhý, ale k nezaplacení bylo nadšení pro věc. Skvělou práci odvedl Zdeněk Nedorost, což třída sama o sobě ocenila tím, že mu všichni poděkovali a věnovali malý dárek.

Nástup celebrit byl působivý, uklízečka Monika neměla chybu, Johana zvládala těžkou roli technika a moderátoři Adam a Zdeněk ukázali, že umí. Umí nejen přednést připravený text, ale také improvizovat. Myslím, že nepřeháním, když řeknu, že se všichni skvěle bavili.

Pan ředitel program zhodnotil slovy, která mluví za vše: „Nastavili jste laťku pro další ročníky hodně vysoko.“ Čtvrtá Ká, díky!

Reakce 1. KS na imatrikulaci: • byl to zážitek, velice se jim to povedlo • nejdříve jsem měla strach, ale ten se po nástupu 4. KS ihned vypařil • bylo to vtipné, roztvářené, prostě bezva
-red-

Vydalo SOŠ Luhačovice, Masarykova 101/ Náklad 200 kusů.

Odpovědná redaktorka, grafická úprava a sazba: Mgr. Šárka Klimková, jazyková úprava: Mgr. Hana Vohnická, logo listu: MgA. Kateřina Kolářková

MKČRE 13086/Tisk SOŠ Luhačovice